Ágh István

Tamási Áronra

A hatvanas évek elején jön velem szemben
a Keleti Károly utcán, s épp befordul a Baka utcába,
nyakkendős kiskabátja gomblyukában húsvéti szegfű,
jobb kezében fordított csokrot lóbál, s fütyörészget,
ahogy a locsoló legények szoktak, megy Tamási Áron.

A hatvanas évek közepén elválik
füttytől, húsvéttól. gráciától,
én meg a Keleti Károly utcától, s marad
a csupa síró nő, meg a szájzárlatos férfi,
s a farkasréti angyalok poggyásza a koporsó.

Föladják a román nevű Farkaslakára,
s a hason írású település vasút-
 állomásán átdobják újabb vagon sötétbe,
zökög a ládába hanyatlott termet,
deszkáról deszkára verődik a kemény koponya.

Ilyen nehéz megtérni a száműzött anyaföldbe!
mint egy kelletlen küldemény, s véletlen eset,
ami a hullagyalázás szokásává változik, mégis
a feltámadás harangjai fogadják Áront hazafelé,
amerre a szülőföldön elhalad.

1981 tavaszán elindulok a búcsújárókkal,
megállok a kő-örök székely teremtmények
előtt, fejtől lehetek élő, vigyázban álló kopjafa,
míg téltemető nyílik ábeli lábnyomokon,
napfényben fürdenek a barázdabillegetők.

Elsóhajtom kis falum sírvirágát
emlékezetül, ami kínjainkban közös
a testi-lelki, mohó káini gyilkolásban,
mikor nincsen már kémény, se füst a legelőn,
asszony főztje, s nincs pásztor, aki fázna.

Látok a Hargitán viharvert fenyves erdőt,
hegyről a völgybe irtva mind egy szálig,
egymáson vörös törzseket, mint szakadékba űzött,
hanyatt és hasra lőtt végtelen bölénycsordát,
Ábel rengetegét, Ábelt, Tamási Áront.